

Po pěti letech vydává písničkářka **Martina Trchová** svou druhou desku ***Takhle ve mně vyjou vlci***. Její slavnostní křest proběhl v pondělí 26. 4. 2010 v Dejvickém divadle.

Ačkoliv veřejně se Martina uvádí jen jako členka tria **Trchová-Henel-Polívka**, na bookletu je její jméno nejvýraznější a jako autorka všech textů a většiny hudby tak mírně přechází. Umělecký vklad obou pánů nechci nikterak snižovat, ale jméno Trchová prostě prodává.

První deska **Čerstvě natřeno** z roku 2005, která navázala na řadu demosnímků, se nesla v duchu Zuzany Navarové. Nutno podotknout, že na tom měl největší zásluhu tým lidí, kterými se tehdy Martina obklopila. Byli to muzikanti z kapely Koa a Nerez. U desky nové vyvstává opět týž problém. Na základní trio se nabalily tři pětiny z poměrně experimentální kapely, jakou Jablkoň bezesporu je. Za zvukovou režii a mnohé aranže může její kapelník

Michal Němec

. I díky tomu je deska nová opět kombinací autorčiny něžné intimní zpovědi a poměrně syrového hudebního experimentu.

Jestliže před pěti lety jsem se domníval, že Martina dosáhla jistého vrcholu, dnes tvrdím, že jsem se zmýlil. Jako autorka vyrostla. Stále se drží zavedeného schématu jednostranného milostného dialogu a nepřestává být abstraktní metaforizující básnířkou. Obrazotvornost jejích textů se neztrácí, ale s novou deskou je čitelnější a srozumitelnější.

Z desky to tak patrné nebylo, ale během křtu jsem si uvědomil, že jako hudebnice Martina zůstává kostrou tria. Stále stejné valčíky, lehce oddrňkané s něhou i hravostí jí vlastní, obklopuje melodicko-harmonický kontrabas **Radka Polívky**. Najednou tu nejde o rytmus, ale o

náladu, kterou vyjadřuje bručivým vrněním svého nástroje jako spokojený kocour za kamny.

Patrik Henel

se na kytáře nesnaží o přehnanou exhibici, jako by cítil, že důraz je třeba klást na Martinu, kterou podporuje originálními a citlivými doprovody. Celé trio pak v lehce jazzem vonící hudbě tryská do diváků gejzíry nálad, aniž by měl divák pocit, že se topí v uslintaných melodramatických autorčiných výlevech, kterým se Martina naštěstí vyhýbá.

Nejvíce jablkoního experimentálního zvuku využívá jen *Kulhavý valčík*, u kterého sám Michal Němec během křtu přiznal svůj takřka výhradní autorský podíl. Pokud už aranž s hosty písně posouval novým směrem, pak zejména ve zpevnění rytmů velkými bicími

Petra Chlouby

a ve dvojhlasech s

Karolínou Skalníkovou

Během samotného křtu mi přišlo, že muzikanti kladli na intimitu vyjádřených myšlenek větší důraz, než jej zachytili na desku. Hlas dnes již hostující Karolínky Skalníkové na mne jako na zástupce mužského pohlaví působil hodně eroticky. Možná jsem se při psaní této reportáže zprvu zdráhal tento fakt přiznat, ale k hudbě, která je tak silně zam

ěřená na milostnou poezii, to nedílně patří.

Koncert plynul velmi uvolněně a průvodního slova formou vtipných krátkých glos se zhostil právě Radek Polívka. Humorný nadhled přinesla i videoprojekce, která zprvu nechala za kapelou mrkat žlutá vlčí očka. Později je nahradil dokument o všech účastnících na natáčení, kterým trojice kladla otázky typu: „Co ty a vlk?“ „Kolik harmonických má vlčí vytí?“ nebo „Jak se jmenuje deska, kterou jsi natáčel?“ Jejich odpovědi byly bezprostřední, často naprosto mimo, ale díky tomu v kontextu samotného křtu vyzněly jako vtip, který publikum v sále ohodnotilo bouřlivým smíchem.

Hudebníci povětšinou odění v černé, tu se žlutým motýlkem, tričkem, či jen polštářovou dekorací (Michal Němec doma jiný žlutý doplněk nenašel) křtili vhodně žlutou (nejspíš pomerančovou) a černou (nejspíš kofeinovou) limonádou. To pro umělecky střídmy černožlutý booklet. Desku nakonec společnou silou do Martininých rukou skropilo duo **Dáša Voňková a Michal Němec**

a kaluž tak vzniklá posloužila Karolíně Skalníkové, která v onom místě měla svůj mikrofon, k vtipným glosám o plavkách. Ale vtipného utírání kontrabasů, který se ocitl poblíž sladké loužičky, se nevyhnul ani Radek Polívka.

Jednou z největších výhod folku, kterou se od ostatních často tvrdších žánrů odlišuje, je schopnost vyjadřovat intimní procesy uvnitř umělcovy citlivé duše. Jinak ani tvorbu Trchová-Henel-Polívka chápat nedokážu a jsem rád, že právě oni patří k tomu minimu umělců, kterým se milostnou zhudebněnou poesii daří podat... jak to jen napsat... s nadhledem, bez patosu a zbytečných emočních výlevů. Křest byl v tomto ohledu možná silnější než deska, ale i přes to obojí bylo, nebo je, zážitkem, který si budu ještě dlouho připomínat.